

“मीठे बच्चे- आफूलाई सुधार्नका लागि अटेन्सन देऊ, दैवी गुण धारण गर । बाबा कहिल्यै कसैसँग नाराज हुनुहुन्छ, शिक्षा दिनुहुन्छ, यसमा डराउने कुरा छैन ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूलाई कुन चाहिँ एउटा स्मृति रह्यो भने समय व्यर्थ जाँदैन ?

उत्तर:- यो संगमको समय हो, धेरै ठूलो चिट्ठा मिलेको छ । बाबाले हामीलाई हीराजस्तो देवता बनाइरहनुभएको छ । यो स्मृति रह्यो भने कहिल्यै पनि समय व्यर्थ जाँदैन । यो ज्ञान कमाइको स्रोत हो, यसैले पढाइ कहिल्यै मिस नहोस् । मायाले देह-अभिमानमा लैजाने कोशिश गर्छ । तर तिम्रो डाइरेक्ट (सीधा) बाबासँग योग भयो भने समय सफल हुनेछ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूलाई यो त थाहा छ- उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, यसमा डराउने कुनै कुरा छैन । उहाँ कुनै साधु, महात्मा हुनुहुन्छ जसले श्राप दियोस् वा क्रोध गरोस् । ती गुरुहरू आदिमा त धेरै क्रोध हुन्छ, त्यसैले उनीहरूसँग मनुष्य डराउँछन्, कहीं श्राप नदिऊन् । यहाँ यस्तो कुनै कुरा छैन । बच्चाहरूलाई कहिल्यै डराउने कुरा छैन । बाबासँग उनीहरू डराउँछन् जो खुद चञ्चल हुन्छन् । ती लौकिक पिताले त क्रोध पनि गर्छन् । यहाँ त बाबा कहिल्यै क्रोध आदि गर्नुहुन्छ । सम्भाउनुहुन्छ- यदि बाबालाई याद गर्दैनौ भने विकर्म विनाश हुनेछैन । आफ्नै जन्म-जन्मान्तरका लागि नोक्सान गर्नेछौ । बाबा त शिक्षा दिनुहुन्छ, ताकि पछि गएर सुधिऊन् । बाँकी यस्तो होइन- बाबा नाराज हुनुहुन्छ । बाबा त सम्भाइरहनुहुन्छ, प्यारा बच्चाहरू आफूलाई सुधार्नका लागि यादको यात्रामा अटेन्सन देऊ । साथ-साथ चक्रलाई बुद्धिमा राख, दैवीगुण धारण गर । याद हो मुख्य । बाँकी सृष्टि चक्रको ज्ञान त धेरै सहज छ । त्यो हो कमाइको स्रोत । तर त्यसका साथै दैवीगुण पनि धारण गर्नु छ । अहिले बिलकुल आसुरी गुण छन् । साना केटा केटीहरूमा पनि आसुरी गुण हुन्छ तर उनीहरूलाई बिलकुल पिट्नु हुँदैन, उल्टो सिक्छन् । वहाँ सत्ययुगमा त सिक्नु पर्दैन । यहाँ त माता पिताबाट बच्चाहरूले सबै सिक्छन् । बाबा गरिबहरूको कुरा गर्नुहुन्छ । साहुकारको लागि त यहाँ स्वर्गजस्तै छ । उनीहरूलाई ज्ञानको आवश्यकता छैन । यो त पढाइ हो । शिक्षक चाहिन्छ, जसले सिकाओस्, सुधारोस् । त्यसैले बाबा गरिबहरूको कुरा गर्नुहुन्छ । कस्तो हालत छ । कसरी-कसरी बच्चाहरू खराब हुन्छन् । सबै आमा-बुवालाले हेर्छन् फेरि सानैमा नै सबै खराब हुन्छन् । उहाँ रूहानी बाबा भन्नुहुन्छ, म पनि गरिब निवाज हुँ । सम्भाउँछु, हेर यस दुनियाँमा मनुष्यको के हालत छ । तमोप्रधान दुनियाँ छ । तमोप्रधानताको पनि कुनै हद हुन्छ नि । १२५० वर्ष त कलियुगको भयो । एक दिन पनि कम बढी हुँदैन । जब पूरा तमोप्रधान बन्छ तब बाबा आउनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म ड्रामा अनुसार नियममा बाँधिएको छु । मलाई आउनै पर्छ, शुरूमा कति गरिब आए । साहुकार पनि आए, दुवै एकै ठाउँमा बस्दथे । बडा-बडा घरका बच्चीहरू भागेर आए, केही पनि लिएर आएनन् । कति हंगामा भयो । ड्रामामा जो हुनु थियो, त्यो भयो । संकल्प पनि थिएन, यस्तो हुनेछ । बाबा स्वयम् आश्चर्य खानुहुन्थ्यो, के भइरहेको छ । यिनको इतिहास बडो अचम्मको छ । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । बाबाले सबैलाई भनिदिनुभयो चिट्ठी लेखाएर लिएर आऊ, हामी ज्ञान अमृत पिउन जान्छौ । फेरि उनीहरूका पतिहरू बेलायतबाट आए । उनीहरूले भने विष (विकार) देऊ, यिनीहरूले भने ज्ञान अमृत पिएका छौ, विष कसरी दिन सक्छौ ? यसमा यिनीहरूको एउटा गीत पनि छ । यसलाई चरित्र भनिन्छ । शास्त्रहरूमा फेरि कृष्णको चरित्र लेखिदिएका छन् । कृष्णको त कुरा हुन सक्दैन । त्यसैले यो सबै ड्रामामा निश्चित छ । नाटकमा यी सबै हुन्छन् । हाँसो ठट्टा आदि आदि... यो त दुवै बाबाले भन्नुहुन्छ- हामीले केही पनि गरेनौ । यो त ड्रामाको खेल चलिरहेको छ । साना-साना बच्चाहरू आए । अहिले उनीहरू कति ठूला भएका छन् । बच्चाहरूका कति अनौठा नामहरू सन्देश पुत्रीहरूले लिएर आए, फेरि उनीहरूमध्ये जो भागेर गए, उनीहरूका ती नाम त छैनन्, फेरि पुरानै नाम शुरू भए । यसैले ब्राह्मणहरूको माला हुँदैन । तिमीहरूसँग केही पनि छैन । पहिले माला फिराउँथ्यौ । अहिले तिमीहरू मालाको दाना बन्दछौ । वहाँ भक्ति हुँदैन, यो ज्ञान हो बुझ्नुपर्ने, छ पनि सेकेन्डको ज्ञान । फेरि उनीहरूलाई भनिन्छ, ज्ञानको सागर, सारा सागरलाई मसी बनाऊ, जङ्गललाई कलम बनाऊ, फेरि पनि पूरा हुन सक्दैन । छ पनि सेकेन्डको कुरा । बाबालाई जानेका भए बादशाही मिल्नुपर्ने हो । त्यसैले त्यो अवस्था जमाउनमा अर्थात् पतितबाट पावन बन्नमा मेहनत छ । बाबा भन्नुहुन्छ, आफूलाई आत्मा सम्झिएर म आफ्नो बेहदको बाबालाई याद गर । यसमा छ मेहनत । पुरुषार्थ (तदवीर) गराउनेवाला शिक्षक त हुनुहुन्छ तर

२०७१-०२-१० शनिबार २४-०५-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कसैको तकदिरमा छैन भने शिक्षकले पनि के गर्ने ? शिक्षकले त पढाउनुहुन्छ । यस्तो होइन, घुस लिएर पास गरिदिउन् ! यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन् बापदादा दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ । धेरै बच्चीहरूको चिट्ठी आउँछन्, बापदादाको नाममा । शिवबाबा केयर अफ प्रजापिता ब्रह्मा । बाबाबाट वर्सा लिन्छौ, यी दादाद्वारा । त्रिमूर्तिमा छ- ब्रह्माद्वारा स्थापना गराउनुहुन्छ । ब्रह्मालाई रचयिता भनिन्छ । बेहदका रचयिता त उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ । प्रजापिता ब्रह्मा पनि बेहदका भए । प्रजापिता ब्रह्मा छन् भने त धेरै बच्चा हुनुपर्छ । सबैले भन्छन्, ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर, शिवबाबालाई ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर भनिदैन । उहाँ त सबै आत्माहरूका बाबा हुनुभयो । आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हुन् । फेरि बहिनी भाइ हुन्छन् । बेहदको वंशवृक्षको मुख्य प्रजापिता ब्रह्मा भए । जसरी कुलको वंशवृक्ष हुन्छ । यो हो बेहदको वंशावली । आदम र बीबी वा एडम र ईव कसलाई भनिन्छ ? ब्रह्मा सरस्वतीलाई भनिन्छ । अब वंशावली धेरै ठूलो भएको छ । सारा वृक्ष जीर्ण भएको छ । फेरि नयाँ हुनुपर्छ । यसलाई भनिन्छ विविध धर्महरूको वृक्ष । चेहरा अनेक छन्, एउटा अर्कोसँग मिल्दैन । हर एकको चलनको पार्ट एक आपसमा मिल्दैन । यी धेरै गुह्य कुराहरू छन् । कम बुद्धि हुनेले त बुझ्न सक्दैन । धेरै मुस्किल छ । म आत्मा सानो बिन्दु हुँ । परमपिता परमात्मा पनि सानो बिन्दु हुनुहुन्छ, यहाँ नजिकै आएर बस्नुहुन्छ । आत्मा कुनै सानो-ठूलो हुँदैन । बापदादा दुवैको एकसाथ पार्ट बडो अचम्मको (वन्डरफुल) छ । बाबाले यो रथ धेरै अनुभवी लिनुभएको छ । बाबा स्वयम् सम्भाउनुहुन्छ यो भाग्यशाली रथ हो । यस घर अथवा रथमा आत्मा बसेको छ । मैले यस्तो बाबालाई भाडामा आफ्नो घर वा रथ दिन्छु ! यसैले यिनलाई भाग्यशाली रथ भनिन्छ, जसमा बाबा बसेर तिमी बच्चाहरूलाई हीरासमान देवता बनाउनुहुन्छ । पहिले कहाँ सम्झन्थ्यौ र ! बिलकुल तुच्छ बुद्धि थियौं ।

अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ, त्यसैले राम्रोसँग पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ, समय व्यर्थ गुमाउनुहुँदैन । स्कुलमा समय व्यर्थ गरे भने फेल हुनेछन् । बाबा तिमीहरूलाई धेरै ठूलो चिट्ठा दिनुहुन्छ । कोही राजाको घरमा जन्म लिन्छ भने चिट्ठा मिलेजस्तै भयो नि । कङ्गाल छन् भने त्यसलाई चिट्ठा कहाँ भनिन्छ र ! यो हो सबैभन्दा ठूलो चिट्ठा (लटरी), यसमा समय व्यर्थ गुमाउनुहुँदैन । बाबा जान्नुहुन्छ मायाको बक्सिङ्ग हो । घरी-घरी मायाले देह-अभिमानमा लैजान्छ । तिमीहरूको बाबाको साथ डाइरेक्ट योग छ । सम्मुख बसेका छौ नि । यसैले यहाँ रिफ्रेस हुन आउँछौ ड्रामा अनुसार । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीहरूलाई जो सम्भाउँछु त्यसलाई धारणा गर्नु छ । यो ज्ञान पनि तिमीहरूलाई अहिले मिल्छ । फेरि प्रायः लोप हुनेछ । धेरै आत्माहरू शान्तिधाममा जान्छन् । फेरि आधाकल्प पछि भक्तिमार्ग शुरू हुन्छ । आधा कल्पदेखि तिमीहरू वेद-शास्त्र पढ्दै आयौ, भक्ति गर्दै आयौ । अब मुख्य कुरा सम्भाइन्छ- तिमीहरूले बाबालाई याद गर्नु भन्ने जन्म-जन्मान्तरको विकर्म विनाश हुनेछ । यो ज्ञान हो कमाईको स्रोत, यसमा तिमी पद्मापद्म भाग्यशाली बन्दछौ । स्वर्गको मालिक बन्दछौ । वहाँ त सबै सुख छ । बाबा याद दिलाउनुहुन्छ, तिमीलाई स्वर्गमा कति अपार सुख दिएको थिएँ । तिमीहरू विश्वको मालिक थियौ फेरि सबै गुमाइदियौ । तिमीहरू रावणको गुलाम बन्यौ । यो राम र रावणको कति अनौठो खेल छ । यो फेरि पनि हुनेछ । अनादि बनीबनाउ खेल हो । स्वर्गमा तिमी सदा स्वस्थ-सम्पन्न थियौ । यहाँ मनुष्यलाई स्वस्थ (हेल्दी) बनाउनका लागि कति खर्च गर्छन् । त्यो पनि एक जन्मका लागि । तिमीलाई आधाकल्प सदा स्वस्थ बनाउनका के खर्च हुन्छ ! एक पैसा पनि हुँदैन । देवताहरू सदा स्वस्थ हुन्छन् । तिमी यहाँ आएका छौ नै सदा स्वस्थ बन्नका लागि । एक बाबा बाहेक सबैलाई सदा स्वस्थ अरू कसैले बनाउन सक्दैन । तिमी अहिले सर्वगुण सम्पन्न बनिरहेका छौ । अहिले तिमी संगममा छौ । बाबा तिमीलाई नयाँ दुनियाँको मालिक बनाइरहनुभएको छ । ड्रामा प्लान अनुसार जबसम्म ब्राह्मण बन्दैनौ तबसम्म देवता बन्न सक्दैनौ । जबसम्म पुरुषोत्तम संगमयुगमा बाबाबाट पुरुषोत्तम बन्न आउँदैनौ तबसम्म देवता बन्न सक्दैनौ ।

अच्छा, आज बाबाले रूहानी ड्रिल पनि सिकाउनुभयो, ज्ञान पनि सुनाउनुभयो, बच्चाहरूलाई सावधान पनि गर्नुभयो । लापरवाही नगर, उल्टो-सुल्टो पनि नबोल । शान्तिमा रहेर बाबालाई याद गर । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) विकर्म विनाश गरेर स्वयम्लाई सुधार्नका लागि यादको यात्रामा पूरा ध्यान दिनु छ । दैवीगुण धारण गर्नु छ ।
- २) देवता बन्नका लागि संगमयुगमा पुरुषोत्तम बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ, गफलतमा आफ्नो समय व्यर्थ गुमाउनु छैन ।

मातेश्वरीजीको मधुर महावाक्यः-

गुप्त भेषधारी परमात्माको अगाडि कन्या-माताहरूको संन्यास

अब मनुष्यहरूलाई यो विचार त आउनुपर्छ- यी कन्या-माताहरूले संन्यास किन लिएका हुन् ? यो कुनै हठयोग, कर्म-संन्यास होइन तर बिलकुल सहजयोग, राजयोग, कर्मयोग संन्यास जरूर हो । परमात्मा स्वयम् आएर जीवन छँदै, देहसहित देहका सबै कर्मेन्द्रियहरूको मनबाट संन्यास गराउनुहुन्छ अर्थात् पाँच विकारको सम्पूर्ण संन्यास गर्नु छ अवश्य । परमात्मा आएर भन्नुहुन्छ- दान दियौ भने ग्रहण छुट्नेछ । अब मायाको यो ग्रहण जो आधाकल्पबाट लागेको छ, यसबाट आत्मा कालो पतित बन्दछ, त्यसलाई फेरि पवित्र बनाउनु छ । हेर, देवताहरूको आत्मा कति पवित्र र चमत्कारी हुन्छ, जब आत्मा पवित्र हुन्छ, तन पनि निरोगी पवित्र मिल्छ । अब यो पनि संन्यास तब हुन सक्छ जब पहिले केही चीज मिल्छ । गरिबको बालक साहुकारको धर्मपुत्र भयो भने अवश्य केही देखेर धर्मपुत्र बन्छ, तर साहुकारको बालक गरिबको धर्मपुत्र भएर जान सक्दैन । त्यसैले यहाँ यो कुनै अनाथ आश्रम होइन, यहाँ त बडा बडा धनवान्, कुलवान् माताहरू-कन्याहरू जसलाई सांसारिक मानिस अहिले पनि चाहन्छन्- घरमा फर्केर आऊन् । तर यिनीहरूले के प्राप्त गरे जसकारण त्यस मायावी धन, पदार्थ अर्थात् सम्पूर्ण संन्यास गरेका छन् भने अवश्य उनीहरूलाई धेरै सुख शान्तिको प्राप्ति भयो तब त त्यस धन, पदार्थलाई लात मारिदिए । जसरी राजा गोपीचन्द्रले अथवा मीराले रानीपनको अथवा राजाईको संन्यास गरे । यो हो ईश्वरीय अतीन्द्रिय अलौकिक सुख जसका अगाडि ती सांसारिक पदार्थ तुच्छ छन्, उनीहरूलाई यो थाहा छ- अहिले मरजीवा बनेर हामी जन्म-जन्मान्तरको लागि अमरपुरीको बादशाही प्राप्त गरिरहेका छौं, त्यसैले त भविष्य बनाउने पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । परमात्माको बन्नु मतलब परमात्माको हुनु, सबै कुरा उहाँलाई अर्पण गरिदिनु । फेरि त्यसको बदलामा अविनाशी पद दिनुहुन्छ । त्यसैले यो मनोकामना परमात्माले नै आएर यस संगम समयमा पूर्ण गर्नुहुन्छ किनकि हामी जान्दछौं- विनाश ज्वालामा तन-मन-धन सहित सबै भस्मीभूत भएर जानेछन्, त्यसैले किन परमात्मा अर्थ सफल नगर्ने ? अब यो रहस्य पनि बुझ्नु छ- जब सबै विनाश हुनु छ भने लिएर पनि के गर्ने ? हामीलाई कुनै संन्यासीहरूको जस्तो, मण्डलेश्वरहरूले जस्तो यहाँ महल बनाएर बस्नु छैन तर ईश्वर अर्थ बीज लगाएपछि वहाँ भविष्य जन्म-जन्मान्तर मिल्नेछ, यो हो गुप्त रहस्य । प्रभु त दाता हुनुहुन्छ एक देऊ सय प्राप्त गर । तर यस ज्ञानमा पहिले सहन गर्नुपर्छ । जति सहन गर्दछौ त्यति अन्त्यमा प्रभाव निस्कनेछ, यसैले अहिलेदेखि नै पुरुषार्थ गर । अच्छा !

वरदानः- ब्राह्मण जीवनमा एक बाबालाई आफ्नो संसार बनाउनेवाला स्वतः र सहजयोगी भव

ब्राह्मण जीवनमा सबै बच्चाहरूको प्रतिज्ञा छ- “एक बाबा दोस्रो न कोही” । जब संसार नै बाबा हुनुहुन्छ, दोस्रो कोही छैन भने स्वतः र सहजयोगी स्थिति सदा रहनेछ । यदि दोस्रो कोही छ भने मेहनत गर्नुपर्छ । यहाँ बुद्धि नजाओस्, वहाँ जाओस् । तर एक बाबा नै सबै थोक हुनुहुन्छ भने बुद्धि कहीं जान सक्दैन । यस्तो सहजयोगी, सहज स्वराज्य अधिकारी बन्दछन् । उनीहरूको चेहरामा रूहानियतको चमक एकरस एकरमान रहन्छ ।

स्लोगनः- बाबा समान अव्यक्त वा विदेही बन्नु- यही अव्यक्त पालनाको प्रत्यक्ष प्रमाण हो ।